

Sygn. akt II PK 30/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu P. L. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 września 2014 r.,

- 1 odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 23 września 2014 r. oddalił apelację powódki M. S. od wyroku oddalającego jej powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., z powodu zachowania całkowicie sprzecznego z zasadami współżycia społecznego i mogącego nosić znamiona usiłowania uszkodzenia ciała współpracownika w miejscu pracy w dniu 16 marca 2011 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że jest „oczywiście uzasadniona, skoro Sąd drugiej instancji naruszył w dwóch przypadkach prawo materialne oraz nie rozpoznał zarzutu apelacyjnego naruszenia

prawa procesowego, przez: - brak odniesienia się do wyartykułowanych w apelacji nawet w punktach (dla przejrzystości) oczywistych sprzeczności w zeznaniach świadków relacjonujących przebieg zdarzeń w pomieszczeniu pracowniczym powódki; - pominięcie w ocenie zeznań jednego z istotnych świadków – M. Ż., przewodniczącego związków zawodowych w PPL, który wyjaśnił zdarzenie z dnia 16 marca 2011 r. w bezpośredniej rozmowie z przełożoną powódki – A. Z. oraz oglądając drzwi pokoju nr 528, w którym doszło do zdarzenia i drzwi w sąsiednich pomieszczeniach; - niepoddanie (podobnie jak Sąd I instancji) żadnej ocenie notatki z dnia 17 marca 2011 r., podpisanej przez 5 współpracowników M. S., uruchamiającej faktycznie procedurę zwolnienia powódki z pracy, będącej zadziwiająco wypadkową spostrzeżeń pięciu osób (w tym nawet osoby nieobecnej w pokoju podczas tego zdarzenia, tj. J. K.), której konkluzje i stwierdzenia, obciążające powódkę za wręcz chuligańskie zachowanie, w istotny sposób odbiegały od złożenia później zeznań świadków, także zeznających na niekorzyść M. S.; - brak oceny znaczenia zaświadczeń medycznych złożonych przez pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 26 lutego 2013 r., które potwierdziły niepełnosprawność lewego ramienia i lewej ręki M. S. od roku 2010, co poddawało w wątpliwość fizyczną możliwość rzucenia (ciśnięcia) przez powódkę kubkiem znajdującym w jej lewej dłoni”.

Pozwany wniósł o odrzucenie, nieprzyjęcie albo o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego została oddalona.

Skarga kasacyjna odwołuje się do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i zasadniczy jej mankament wynika z braku wskazania przepisu, z którym objęty skargą wyrok ma być niezgodny. Taki reżim odnosi się do podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem tym bardziej wymagany jest w szczególnej podstawie przysądu. Braku tego nie zastępują podstawy kasacyjne, gdyż stanowią odrębny od podstaw przysądu

element skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, co oznacza, że w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych, wskazać i wykazać takie naruszenie prawa (konkretnego przepisu), które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek tego nie czyni. Podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie nie zastępują podstawy przedsądu ani jej braków. Nie chodzi tylko o prawo materialne, ale również o prawo procesowe, gdyż skargę wnosi się od prawomocnego wyroku i zachodzi związenie ustalonym stanem faktycznym, na którym oparto zaskarżony wyrok. Na etapie przedsądu nie weryfikuje się oceny dowodów i ustaleń stanu faktycznego, skoro we wniosku o przyjęcie skargi nie ma ku temu podstaw w samodzielnym zarzucie naruszenia określonego przepisu. Innymi słowy wyrok odnosi się do określonego zdarzenia i aprobuje decyzję pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wniosek nie daje podstaw do przeprowadzenia oceny i stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zarzut naruszenia prawa materialnego bez wskazania we wniosku konkretnego przepisu jest zbyt ogólny. Tak samo zarzut naruszenia prawa procesowego, zwłaszcza że granicę ustaleń stanu faktycznego wyznacza dwuinstancyjne postępowanie dowodowe przed sądem powszechnym.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.